

Ο ΙΩΒ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΒΡΑΪΚΟΝ *)

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΙΩΒ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

- 1 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰὼβ εἶπεν·
- 2 Ἐπ' ἀληθείας γνωρίζω ὅτι οὕτως ἔχει.
καὶ πῶς θὰ εὗρισκετο ἄνθρωπος ἐν τῷ δικαίῳ ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ ;
- 3 Ἐὰν ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ διαδικασθῇ πρὸς τὸν ἄνθρωπον,
οὗτος οὐδὲ εἰς ἓν ἐκ τῶν χιλίων θὰ ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ πρὸς αὐτόν.
- 4 Εἶναι σοφὸς τῇ διανοίᾳ καὶ κραταῖος τῇ ἰσχύϊ.
τίς αὐθαδιαζόμενος πρὸς αὐτόν θὰ διέμενε σῶος ;
- 5 Αὐτὸς μετακινεῖ ὄρη,
χωρὶς νὰ γνωρίζωσιν ὅτι ἀνετράπησαν ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ ὄργῃ αὐτοῦ.
- 6 Αὐτὸς συσσεῖει τὴν γῆν ἀπὸ τῆς βάσεως αὐτῆς,
καὶ οἱ στύλοι αὐτῆς συγκλονοῦνται.
- 7 Αὐτὸς ἐπιτάσσει τῷ ἡλίῳ καὶ δὲν ἀνατέλλει,
καὶ θέτει σφραγίδα περὶ τὰ ἄστρα.
- 8 Μόνος ἐκτείνει τοὺς οὐρανοὺς,
καὶ περιπατεῖ ἐπὶ τῶν μετεώρων κυμάτων τῆς θαλάσσης.
- 9 Αὐτὸς ἐποίησε τὴν Ἀμαξαν, τὸν Ὠρίωνα καὶ τὴν Πλειάδα
καὶ τοῦ Νότου τὰ ταμεῖα.
- 10 Αὐτὸς ποιεῖ μεγάλα ἀνεξερευνήτως
καὶ θαυμάσια ἀναριθμήτως.
- 11 Ἴδου διέρχεται ἄνωθέν μου ἀόρατος εἰς ἐμέ,
καὶ παρίπταται παρ' ἐμοὶ ἀπαράτητος ὑπ' ἐμοῦ.
- 12 Ἴδου ἀφαρπάζει, οὐδενὸς ἀναστέλλοντος·
τίς δὲ θὰ εἶπη αὐτῷ τί πράττεις ;
- 13 Ὁ Θεὸς δὲν ἀποστρέφει τὴν ὄργην αὐτοῦ,
καὶ κάμπτονται ὑπ' αὐτόν οἱ ἐπίκουροι τῆς Αἰγύπτου ¹.

*) Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου Τόμου σ. 301.

1. Ὑπὸ τὸ ἀντίστοιχον ἐβραϊκὸν ὄνομα (rahab=ἄβρις, ὑπεροψία) δηλοῦται βεβαίως καὶ ἐνταῦθα ἡ Αἴγυπτος, ὡς ἐν Ψαλ. 86,4 Ἦσα. 30,7,51,4. μετὰ ὑπαινιγμοῦ γεγονότος τινὸς ἱστορικοῦ. Μήπως πρόκειται περὶ τῆς ἐπὶ τοῦ βασιλέως τοῦ Ἰούδα Ἀσά εἰσβολῆς καὶ ἥττης τοῦ βασιλέως τῶν Αἰγυπτίων Ζαρέ μετὰ πολυαριθμῶν Αἰγυπτίων καὶ συμμάχων ἐξ Αἰθιοπίας καὶ Λιβύης; (πρβλ. 2 Παραλειπ. 15, 9—11. 16, 7).

- 14 Πόσον ὀλιγώτερον θὰ ἡδυνάμην ἐγὼ νὰ ἀνταπαντήσω αὐτῷ,
ἐλευθέρως νὰ ἀντιτάξω πρὸς αὐτὸν τοὺς λόγους μου;
- 15 Ναί, καὶ ἐν τῷ δικαίῳ ἐὰν ἦμην, δὲν θὰ ἀνταπήντων αὐτῷ,
ἀλλὰ θὰ ἐκέτευον αὐτὸν ὡς κριτὴν μου.
- 16 Ἐὰν δὲ κραζῶν ἐλάμβανον ἀπάντησιν,
θὰ ἐδυσπίστουν ὅτι ἐπήκουσε τῆς φωνῆς μου Ἐκεῖνος,
- 17 Ὅστις ἐν λαίλαπι συντρίβει με,
καὶ ἀναιτίως πληθύνει τὰ τραύματά μου.
- 18 Δὲν μοι ἐπιτρέπει νὰ ἀναπνεύσω,
ἀλλ' ἐμπίπλησί με πικριῶν.
- 19 Ὡς πρὸς δὲ τὴν δύναμιν, εἶναι κραταίος,
ὡς πρὸς δὲ τὴν δικαιοκρισίαν, ἐν τίνι δικασίμῳ ἡμέρα θὰ εὔρω τὸ
[δίκαιον;
- 20 Ἐὰν εἶμαι ἀθῶος, θὰ ταραχθῆ τὸ στόμα μου ἀπὸ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ
καὶ θὰ μὲ παραστήσῃ ἔνοχον.
- 21 Ἀθῶος ὢν, θὰ ἀγνοῶ ἐγὼ αὐτός,
καὶ ἡ ἐκείνου καταδίκη θὰ μὲ φέρῃ εἰς καταφρόνησιν τῆς ζωῆς.
- 22 Ἀθῶου καὶ ἐνόχου διαφορὰ δὲν θὰ ὑπάρχη·
διὰ τοῦτο λέγω ὅτι ἀκέραιον καὶ φαῦλον ἀπόλλυσιν αὐτός.
- 23 Καὶ μαστιγῶν μὲν κτείνει διὰ μιᾶς,
πειράζων δὲ τοὺς ἀθῶους ἐπιγελεῖ.
- 24 Εἰς ἀσεβῶν χειρας εἶναι παραδεδομένη ἡ γῆ,
πέπλον δὲ πρὸ προσώπου τῶν κριτῶν (= ἡγεμόνων) αὐτῆς ἔχει αὐτός·
εἰ δὲ μὴ αὐτός, τίς καὶ ποῦ εἶναι ὁ τοῦτο ποιῶν;
- 25 Φεύγουσιν αἱ ἡμέραι μου δρομέως ταχύτερον·
ἀπέδρασαν χωρὶς νὰ ἴδωσί τι καλόν.
- 26 Παρῆλθον καθ' ὁμοιότητα ἀκατίων παυρίνων,
ἢ ἀετοῦ ὀρμῶντος ἐπὶ λείαν.
- 27 Λέγω μὲν νὰ λησμονήσω τὴν ὀδύνην μου,
νὰ ἀφήσω τὴν σκουθρωπύτητα καὶ προσλάβω ἠλαρότητα
- 28 Ἀλλ' εἶμαι κατελιημένος ὑπὸ τρόμου ἐπὶ τοῖς παθήμασί μου,
γνωρίζω δὲ ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀθώωσης (σύ, ὁ Θεός).
- 29 Ἔστω λοιπὸν ὅτι εἶμαι πονηρός·
πρὸς τί νὰ ματαιοπονῶ;
- 30 Καὶ ἐν ὕδατι χιόνος ἐὰν ἐλουόμην,
καὶ ἐν νίτρῳ ἐὰν ἐκαθάριζον τὰς χειράς μου,
- 31 Καὶ πάλιν θὰ μὲ ἐβάπτιζες εἰς βόρβορον οὕτως,
ὥστε καὶ αὐτὰ τὰ ἱμάτιά μου νὰ μὲ βδελύσωνται.

- 32 Ναί, δὲν εἶναι ὡς ἐγώ, ἄνθρωπος, ὅπως ἀντιδικήσω αὐτῷ,
ὅπως ἔλθωμεν ὁμοῦ εἰς κρίσιν.
- 33 Δὲν ὑπάρχει μεταξὺ ἡμῶν διαιτητής,
ἀμφοτέρων ὑπερκείμενος καὶ τὴν διαγνώμην αὐτοῦ ἀμφοτέροις ἐπι-
- 34 Ἐὰν ὑπῆρχε, θὰ ἀπέσυρε τὴν ράβδον αὐτοῦ ἀπ' ἐμοῦ, [βάλλων.
καὶ ὁ τρομός αὐτοῦ δὲν θὰ μὲ ἐτάραττεν.
- 35 Θὰ ὠμίλουν αὐτῷ ἀδεῶς καὶ ἀφόβως,
ὡς μηδὲν ἔχων ἐν ἑμαυτῷ φόβου ποιητικόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

- 1 Ἀπέβη ἡ ζωὴ μου ἀηδῆς εἰς τὴν ψυχὴν μου!
δὲν θὰ συγκρατήσω τὸν πόνον μου,
θὰ ὀμιλήσω ἐν τῇ πικρίᾳ τῆς ψυχῆς μου,
- 2 Λέγων πρὸς τὸν Θεόν, Μὴ με καταδικάσῃς ὡς ἀσεβῆ·
θέλω νὰ μάθω παρὰ σοῦ, διατι ἀντιδικεῖς πρὸς με.
- 3 Εἶναι ἀρεστὸν πρὸς σέ, νὰ καταθλίβηται, ἵὰ καταφρονῆται τὸ ἔργον
[τῶν χειρῶν σου,
νὰ φωτίξῃς δὲ πάλιν, νὰ εὐοδῆς τὴν βουλήν τῶν ἀσεβῶν;
- 4 Μήπως ἔχεις σαρκίνους (βροτείους) ὀφθαλμούς,
ἢ βλέπεις κατὰ τὸ βλέπειν τῶν ἀνθρώπων;
- 5 Εἶναι ὡς ἡμέραι βροτοῦ αἱ ἡμέραι σου,
καὶ τὰ ἔτη σου ὡς ἔτη ἀνθρώπου,
- 6 Ὡστε νὰ ἀναζητῆς τὴν ἀνομίαν μου,
καὶ νὰ ἀνετάξῃς τὰς ἁμαρτίας μου;
Καὶ τοῦτο, γινώσκων ὅτι δὲν θὰ εὐρεθῶ ἀσεβῆς,
καὶ ὅτι ὑπάρχει οὐδεὶς δυνάμενος σῶσαί τινα ἐκ τῆς χειρὸς σου;
- 8 Αἱ χεῖρές σου διεπόνησάν με καὶ διέπλασάν με,
καὶ ἐν ταῦτῳ ἐπιστρέφεις καὶ μὲ καταστρέφεις;
- 9 Ἀναλογίσθητι ὅτι ὡς πηλὸν με ἔπλασες·
καὶ εἰς χοῦν θέλεις νὰ μὲ ἐπιστρέψῃς;
- 10 Δὲν μὲ ἐξέχεας ῥευστὸν ὡς γάλα,
καὶ δὲν συνέπηξάς με ὡς τυρόν;
- 11 Δέρμα καὶ σάρκα με ἐνέδυσας,
καὶ συνύφανάς με ὀστέοις καὶ νεύροις.
- 12 Ζωῆς καὶ εὐνοίας τῆς παρὰ σοῦ ἠξίωσάς με,
ἢ δὲ σὴ ἐλοπτεία καὶ πρόνοια διεφύλαξε τὸ πνεῦμά μου.
- 13 Ἄλλ' εἶχες καὶ ταῦτα κεκρυμμένα ἐν τῇ καρδίᾳ σου·
ἦσο, γνωρίζω, καὶ τοῦτο βεβουλευμένος παρὰ σεαυτῷ·

- 14 Ἐὰν μὲν δηλαδὴ μικρὸν τι ἐπλημμέλουν, νὰ ἔχῃς ἐν ἐπιφυλάξει τὸ
[πλημμέλημά μου
καὶ νὰ μὴ μὲ ἀθρώσης ἀπὸ τοῦ ἀνομήματος·
- 15 Ἐὰν δὲ διέπραττον ἀσέβημά τι, οὐαὶ μοι τότε.
καὶ δίκαιος ἐὰν θὰ ἦμην, νὰ μὴ δύναμαι νὰ ἄρω τὴν κεφαλὴν μου,
αἰσχύνῃς ἐμπεπλησμένος καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων ἔχων τὴν τάλαιπωρίαν
- 16 Ἀλλὰ καὶ ὀλίγον τι ἐὰν θὰ ἐγείρετο ἡ κεφαλὴ μου, [μου.
ὡς ἄγριον λέοντα νὰ μὲ κυνηγῆς καὶ νὰ φανῆς δεινὸς εἰς τὸ βάλλειν με,
- 17 Νὰ ἀνανεοῖς τοὺς μάρτυράς σου ἐναντίον μου,
νὰ ἐπαυξάνῃς τὴν ὀργὴν σου κατ' ἐμοῦ,
καὶ νέας πάντοτε στρατιᾶς νὰ παρατάσῃς ἀπέναντί μου.
- 18 Τότε, διατὶ ἐξήγαγές με ἐκ τῆς μήτρας;
θὰ εἶχον ἐκπνεύσει, καὶ ὀφθαλμὸς δὲν θὰ μὲ ἔβλεπεν.
- 19 Θὰ ἦμην ὡς μὴ ὑπάρξας,
ἐξ αὐτῆς τῆς κοιλίας θὰ ἐφερόμην εἰς τὸν τάφον.
- 20 Καὶ οὕτως ὁμως δὲν εἶναι ὀλίγοι αἱ ἡμέραι μου;
ὅς παύσῃ λοιπὸν καὶ νὰ ἀπόσχη ἀπ' ἐμοῦ (ὁ Θεός),
ὅπως ὀλίγον τι ἀναπαυθῶ,
- 21 Πρὶν ἢ ἀνεπιστρέψῃ ἀπέλθω
εἰς τὴν γῆν τοῦ σκότους καὶ τοῦ ζόφου τοῦ ἔδου,
- 22 Γῆν ἀφανῆ, αὐτόχρομα σκότους καὶ ζόφου τοῦ ἔδου,
γῆν χάους καὶ ἀκοσμίας, καὶ τὸ φῶς αὐτῆς ἔχουσιν ὡς γνόφον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

- 1 Ἀποκριθεὶς δὲ Σωφᾶρ ὁ Νααμαῖος εἶπε·
- 2 Μήπως δὲν ὑπάρχει ἀπάντησις εἰς τὴν πολυλογίαν;
ἢ θὰ εὐρεθῆ δίκαιον ἔχων ὁ γλωσσαλγῶν;
- 3 Αἱ κενολογίαι σου θὰ ἐπιστομίσωσι τοὺς ἀνθρώπους,
καὶ θὰ ἐγγελάς μὴ εὐρίσκων τοὺς καταισχύνοντάς σε;
- 4 Καὶ θὰ λεγῆς τῷ Θεῷ εἶναι ἄγνόν τὸ διδάγμα μου,
καὶ εἶμαι καθαρὸς ἀπέναντί σου;
- 5 Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἐλάλει ὁ Θεός,
καὶ νὰ ἦνοιγε τὸ στόμα αὐτοῦ πρὸς σέ!
- 6 Καὶ ἀπαγγέλλων τὰ ἀπόκρυφα τῆς σοφίας αὐτοῦ
νὰ σοὶ ἐδείκνυεν ὅτι εἶναι διπλάσια τῆς (κοινῆς) σοφίας!
Μάθε λοιπὸν ὅτι ὁ Θεὸς δὲν σοὶ ἀνταπέδωκεν ὅλα σου τὰ ἀνομήματα,
ἀλλὰ παρεῖδε καὶ παρέδωκεν εἰς λήθην μέρος αὐτῶν.
- 7 Εἶναι δυνατόν νὰ ἐξεύρῃς τὰ ἄδυτα τοῦ Θεοῦ,

- ἢ νὰ καταλάβῃς αὐτὴν τὴν ἀκρότητα τοῦ Πανσθενοῦς;
- 8 Εἶναι εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ· τί δύνασαι νὰ πράξῃς;
εἶναι βαθύτερα τοῦ Ἄδου· πῶς θὰ δυνηθῇς νὰ γνωρίσῃς;
- 9 Ἔχουσι μῆκος μακρότερον τοῦ τῆς γῆς,
καὶ πλάτος εὐρύτερον τοῦ τῆς θαλάσσης.
- 10 Διερχόμενος συλλαμβάνει τινὰ καὶ συγκαλεῖ δικαστήριον!
θὰ ἀποτρέψῃ καὶ θὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν τίς;
- 11 Ἐὰν αὐτός, ὁ διαγινώσκων τοὺς κιβδήλους ἀνθρώπους
καὶ διαβλέπων τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, δὲν κατανοεῖ,
- 12 Θὰ κατανοήσῃ ἄνθρωπος κενόκρανος
καὶ ὀνόρου πῶλος θὰ ἀναφανῇ ὡς ἄνθρωπος κατανοῶν;
- 13 Ἐὰν σὺ κατευθύνῃς τὴν καρδίαν σου πρὸς τὸν Θεὸν
καὶ ἐκτείνῃς τὰς χεῖράς σου πρὸς αὐτόν·
- 14 Ἐὰν τὴν ἀνομίαν τὴν ἐν τῇ χειρὶ σου ἀποστήσῃς ἀπὸ σοῦ,
καὶ κακίαν μηδεμίαν ἀφήσῃς νὰ κατοικῇ ἐν τῇ σκηνῇ σου,
- 15 Τότε θὰ ἔχῃς τὸ πρόσωπόν σου ἄμωμον,
καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ ὑπάρχων θὰ ἔχῃς φόβον οὐδένα.
- 16 Naί, θὰ λησμονήσῃς σὺ τὸν πόνον σου,
καὶ θὰ ἐνθυμῆσαι αὐτόν ὡς ὕδωρ διαρρεῦσαν.
- 17 Θὰ σοὶ ἀνατείλῃ βίος φαινότερος τῆς μεσημβρίας,
καὶ ἐν σκότει τυχὸν εὐρισκόμενος θὰ εἶσαι ὡς ἐν αὐγῇ.
- 18 Θὰ εἶσαι εὐθαρσής, ἔχων πεποιθήσιν,
καὶ ἀτυχίας δοκιμάζων, θὰ ἀναπαύῃσαι ἀμέριμνος.
- 19 Θὰ κατακλίνησαι, καὶ θὰ σὲ ἐκφ βῆ οὐδεὶς,
θὰ θωπεύωσι δὲ πολλοὶ τὸ πρόσωπόν σου.
- 20 Τῶν ἀσεβῶν ὅμως καταπίπτουσι τὰ βλέμματα (θάρορ),
καὶ παντὸς καταφυγίου ἐκλιπόντος,
μόνον ἐλπίδα ἔχουσι τὴν ἐκπνοὴν τῆς ψυχῆς (τὸν θάνατον).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

- 1 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰώβ εἶπεν·
- 2 Ἀλήθεια! Ὑμεῖς ἀποτελεῖτε τὸν ἄνθρωπον, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων
καὶ ὑμῶν ἐκλιπόντων θὰ συνεκλίπη καὶ ἡ σοφία!
- 3 Νοῦν ἔχω καὶ ἐγώ, ὅπως ὑμεῖς.
δὲν εἶμαι ἐγὼ ὑποδεέστερος ὑμῶν εἰς τοῦτο.
καὶ τίς ὁ μὴ ἔχων ἔννοιαν τῶν τοιούτων;
- 4 Χλεύη τοῦ ἰδίου μου φίλου νὰ γίνω ὁ τὸν Θεὸν ἐπικαλούμενος
καὶ ζητῶν ἀπάντησιν παρ' αὐτοῦ!

- νὰ γίνῃ γλεῦθ ἀνθρώπος δίκαιος, ἄμεμπτος !
 5 Οἱ ἐν ἀσφαλείᾳ λογίζονται ὅτι ὀλιγογρία ἀρμόζει εἰς τὴν δυστυχίαν,
 ὅτι ἀποκείται καταφρόνησις εἰς τοὺς ὀλισθαίνοντας τὸν πόδα !
 6 Σῶσαι καὶ ἀκέραιοι εἶναι τῶν ληστῶν αἱ σκηναί,
 καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι οἱ παροργίζοντες τὸν Θεόν,
 οἱ ὡς Θεὸν ἔχοντες τὴν ἰδίαν χεῖρα, τὴν ἰδίαν πυγμὴν.
 7 Καὶ ὁμῶς ἐρώτησον τὰ κτήνη, καὶ θὰ σὲ διδάξωσι,
 καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ θὰ σοὶ ἀπαγγείλωσιν,
 8 Ἡ λάλησον πρὸς τὴν γῆν, καὶ θὰ σὲ διδάξῃ,
 καὶ τῆς θαλάσσης οἱ ἰχθύες θὰ σοὶ ἐκδιηγηθῶσι.
 9 Τίς ἀποβλέπων πρὸς πάντα ταῦτα δὲν ἀναγνωρίζει
 ὅτι χεὶρ Κυρίου ἐποίησε ταῦτα,
 10 Ὅτι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ ἡ ψυχὴ παντὸς ζῶντος
 καὶ ἡ πνοὴ πάσης ἀνθρωπίνης σαρκὸς (ὑπάρξεως) ;
 11 Δὲν εἶναι τὸ οὐς τὸ ἀνακρίνον τὸν λόγον,
 καὶ ὁ οὐρανίσκος ὁ δοκιμάζων τὴν τροφὴν καθ' ἑαυτὸν ;
 12 Παρὰ πολιοῖς ὑπάρχει σοφία,
 καὶ ὁ μακρὸς βίος εἶναι σύνεσις.
 13 Ἀλλὰ παρ' Αὐτῷ εἶναι πᾶσα σοφία καὶ δύναμις,
 Αὐτοῦ εἶναι πᾶσα βουλή καὶ σύνεσις.
 14 Ἴδου καταρρίπτει, καὶ δὲν ἀνοικοδομεῖται,
 κατακλείει τινά, καὶ δὲν διανοίγει τις.
 15 Ἴδου συνέχων τὰ ὕδατα ἐπιφέρει ξηρασίαν,
 ἕξαπολύων δὲ αὐτὰ κατακλύζει καὶ ἀνατρέπει τὴν γῆν.
 16 Τοῦ δυνατοῦ καὶ σοφοῦ ἐξουσιάζει Αὐτός,
 πλανώμενός τε καὶ πλανῶν εἶναι ἐν τῇ χειρὶ Αὐτοῦ.
 17 Ἀβούλους καὶ ἀμηχάνους ἀπάγει τοὺς βουλευφόρους,
 καὶ φρενῶν ἐνδεεῖς τοὺς κριτὰς (= ἄρχοντας).
 18 Τῶν βασιλέων ἐκλύει τὴν κυριότητα,
 καὶ τὰς δαφνίας αὐτῶν περιβάλλει δούλων ζώνην.
 19 Γυμνοὺς καὶ ἀνυποδύτους ἀπάγει τοὺς ἱερεῖς,
 καὶ ἀνατρέπει τοὺς ἀπτώτους.
 20 Τοὺς δεινοὺς εἰς τὸ λέγειν ἀποστραεῖ τοῦ λόγου,
 καὶ τὴν σύνεσιν τῶν πρεσβυτέρων ἕξαφαιρεῖται.
 21 Ἐκχέει καταφρόνησιν ἐπὶ τοὺς ἡγεμόνας,
 καὶ τὴν δυναστείαν τῶν κραταιῶν χαλαροῖ.
 22 Τοῦ σκότους ἀποκαλύπτει τὰ βάθη,
 καὶ ἐξάγει εἰς φῶς τοῦ ἕδου τὸν ζόφον.

- 23 Μεγαλύνει λαούς, καὶ ἐξαφανίζει αὐτούς,
ἐπεκτείνει ἔθνη, καὶ περιστέλλει αὐτά!
- 24 Ἐξαφαιρείται τὸν νοῦν τῶν ἡγουμένων τῶν λαῶν τῆς γῆς,
καὶ περιπλανᾷ αὐτούς ἐν ἐρήμῳ ἀβάτῳ.
- 25 Φέρονται ψηλαφῶντες ἐν σκοτίῳ ἀφεγγεῖ,
διαπλανᾷ αὐτούς μεθυόντων δίκην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

- 1 Ἴδου εἶδε ταῦτα πάντα ὁ ὀφθαλμός μου,
καὶ ἤκουσε τὸ οὖς μου καὶ οὐδὲν διέφυγεν αὐτό.
- 2 Ὅπως γνωρίζετε, γνωρίζω καὶ ἐγώ.
Ἐγὼ δὲν ὑπολείπομαι ὑμῶν.
- 3 Πλὴν θέλω, ἐγὼ νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν Πανσθενῆ,
καὶ ἐπιθυμῶ νὰ διελεγχθῶ πρὸς τὸν Θεόν.
- 4 Ὅ,τι ὁμως ἀφορᾷ ὑμᾶς, συρραφεῖς ψεύδους εἶσθε ὑμεῖς
καὶ ἱατροὶ οὐτιδανοὶ πάντες.
- 5 Θὰ ἦτο εὐκταῖον νὰ ἐτηραῖτε ἄκραν σιγὴν,
καὶ θὰ κατελογίζετο ὑμῖν ὡς σοφία ἢ σιγή.
- 6 Ἀκούσατε λοιπὸν τὸν ἔλεγχόν μου,
καὶ προσέξατε εἰς τὰς ἀντιλογίας τῶν χειλέων μου,
- 7 Θέλετε πρὸς χάριν τοῦ Θεοῦ νὰ ὁμιλήσητε ἀδικίαν,
καὶ δολιότητος νὰ λαλήσητε ὑπὲρ αὐτοῦ;
- 8 Θέλετε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ νὰ λάβητε,
ἢ ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ νὰ ἀντιδικήσητε πρὸς με;
- 9 Νομίζετε καλὸν νὰ ὑποβάλλῃ ὑμᾶς εἰς ἀνάκρισιν;
ἢ φρονεῖτε ὅτι θὰ ἐξαπατήσητε αὐτόν, ὡς ἐξαπατᾷ τις ἄνθρωπον;
- 10 Θὰ κολάσῃ ὑμᾶς αὐστηρῶς,
ἐὰν κρύφα προσωποληπτῆτε.
- 11 Τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ δὲν πτοεῖ ὑμᾶς,
καὶ ὁ φόβος αὐτοῦ δὲν ἐπιπίπτει ἐφ' ὑμᾶς;
- 12 Ὅσα ἀποφθέγγεσθε οὐδὲν πλέον εἶναι ἢ γνωμολογήματα κοινορωτῶδη,
καὶ ὅσα εἰς προάσπισιν προβάλλετε, εἶναι προπύργια πήλινα.
- 13 Σιωπᾶτε, καὶ ἄφετέ με ἡσυχον·
θέλω νὰ ὁμιλήσω ἐγώ, καὶ ἐλθέτω ἐπ' ἐμὲ ὅ,τι δήποτε.
- 14 Διατι σιωπῶν νὰ φανῶ ὡς ὁ ἴδιος διὰ τῶν ἰδίων ὀδόντων ἀναξέων τὰς
[σάρκας μου
καὶ ὡς ἐπαφίεις εἰς τὰς ἰδίας μου χεῖρας τὴν ἰδίαν μου ζωὴν;
- 15 Εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ μὲ κτείνῃ! Νὰ ἐλπίσω σωτηρίαν δὲν ἔχω!

τοῦτο μόνον θέλω· νὰ ἐκθέσω ἔμπροσθεν αὐτοῦ τὸν βίον μου πρὸς
[δικαιολογίαν μου.

- 16 Καὶ τοῦτο μόνον λογίζομαι ὡς ἀγαθόν, νὰ ἀπολογηθῶ πρὸ αὐτοῦ
διότι οὐδεὶς μικρὸς δύναται νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ αὐτοῦ.
- 17 Ἀκούσατε λοιπὸν μετὰ προσοχῆς τοὺς λόγους μου,
καὶ ὅ,τι ἀναγγέλλω εἰσελθέτω εἰς τὰ ὦτα ὑμῶν.
- 18 Ἴδου παρατέταγμα εἰς τὸν ἀγῶνα
γνωρίζω ὅτι ἐγὼ θὰ εὕρεθῶ ἔχων δίκαιον.
- 19 Ὅστις θέλει νὰ ἀνταγωνισθῇ πρὸς με, προσελθέτω,
ὅπως ἀπὸ τοῦδε σιωπήσω καὶ ἐκπνεύσω¹.
- 20 Μόνον δύο τινὰ νὰ παραιτηθῆς (δηλ. ὁ Θεὸς)
ἵνα μὴ ἀποκρυφθῶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.
- 21 Ἀπόστησον ἀπ' ἐμοῦ τὴν χεῖρά σου,
καὶ ὁ τρόμος σου νὰ μὴ με καταπτοήσῃ.
- 22 Οὕτως ἐρώτα με, καὶ ἐγὼ θὰ σοὶ ἀπαντῶ,
ἢ νὰ ὁμιλήσω ἐγώ, καὶ σὺ ἀποκρίθητί μοι.
- 23 Πόσα εἶναι τὰ ἀνομήματά μου καὶ τὰ ἁμαρτήματά μου ;
γνώρισόν μοι εἰς τί ἠσέβησα καὶ ἤμαρτον.
- 24 Διατί ἀποκρύπτεις ἀπ' ἐμοῦ τὸ πρόσωπόν σου
καὶ ὡς ἐχθρόν με λογίζεσαι ;
- 25 Μήπως θέλεις νὰ διασοβήσῃς με ὡς φύλλον ἀνεμοφόρητον,
καὶ νὰ διώξῃς με ὡς κάρφος διάξηρον,
- 26 Καὶ πρὸς τοῦτο συντάσσεις πικρίας κατ' ἐμοῦ,
καὶ ἐπικληροῖς (κληροδοτεῖς) μοι ἁμαρτίας νεότητος.
- 27 Καὶ εἰς πέδην ἐμβάλλεις τοὺς πόδας μου,
καὶ παραφυλάττεται τὰ βήματά μου πάντα,
χαράσσεις ἴχνη περὶ αὐτὰς τὰς βάσεις τῶν ποδῶν μου,
- 28 Καὶ ταῦτα εἰς ἄνθρωπον,
~~φθίνοντα ἤδη ἐν εἴδει ξύλου ἀναλισκασμένου ὑπὸ τερηδόνας~~
καὶ ὑφιστάμενον ἐν εἴδει ἱματίου σητοβρώτου ;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

- 1 Γεννητὸς γυναικὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος,
βραχύβιος καὶ ταραχῶν βιοτικῶν κατάκορος.

1. Ἐκ πολλῆς πεποιθήσεως εἰς τὴν ἰδίαν ἀθρότητα φρονεῖ ὁ Ἰὼβ ὅτι ὁ Θεὸς οὐδὲ θὰ παρουσιασθῇ ὡς ἀντίδικος αὐτοῦ. Ἄλλως, καὶ μόνῃ ἡ παρουσία αὐτοῦ ὡς τοιοῦτου θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ μὲ πείσῃ, λέγει, ὅτι εἶμαι ἔνοχος, καὶ ἀναπολόγητος θὰ ἐδεχόμην τὴν ἐσχάτην καταδίκην.

- 2 Ὡς ἄνθος ἐξήνθησε καὶ ἔμαράνθη,
ἀπέδρα ὡς σκιά καὶ παραμένει οὐδέν.
- 3 Καὶ τοιοῦτον ὅμως ὄντα, ἔχεις ἐπ' αὐτὸν ἀνεωγμένους τοὺς ὀφθαλμούς,
καὶ εἰσάγεις αὐτὸν εἰς κρίσιν μετὰ σοῦ!
- 4 Πόσον θὰ ἦτο εὐκταῖον, ἀπὸ ἀκαθάρτου νὰ προήρχετο καθαρός!
ἄλλ' ὑπάρχει οὐδεὶς.
- 5 Ἄφ' οὗ παρὰ σοὶ εἶναι καθωρισμέναί αἱ ἡμέραι αὐτοῦ,
εἶναι καθωρισμένος ὁ ἀριθμὸς τῶν μηνῶν αὐτοῦ,
καὶ περ' ἐγράψας αὐτῷ ὄριον καὶ δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ αὐτό,
- 6 Τότε ἀπόστρεψον τὸ βλέμμα σου ἀπ' αὐτοῦ,
ἵνα ἔχη ἄνεσιν, ἔστω καὶ ἐπὶ τοσοῦτον,
ὥστε νὰ ἔχη τινὰ εὐχαρίστησιν ἐκ τοῦ βίου·
ὅπως ὁ μισθωτὸς ἐκ τῆς ἡμέρας αὐτοῦ.
- 7 Ναί, ἔχει καλλιτέραν τύχην τὸ δένδρον·
ἔχει ἐλπίδα ὅτι ἐκκοπτόμενον θὰ ἀναζήσῃ πάλιν,
ὅτι ἡ βλάστη αὐτοῦ δὲν θὰ ἐκλείψῃ,
- 8 Ἐὰν ἀπογηρῶσῃ ἐν τῇ γῆ ἢ ἡ ῥίζα αὐτοῦ
καὶ ἐκθάνῃ ἐν τῷ χοῦ ὁ κορμὸς αὐτοῦ,
- 9 Ἄμα ὁσμώμενον ὕδατος, ἀναβλαστάνει,
καὶ ἐκφύει κλάδους ὡς νεόφυτον.
- 10 Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος ὥχετο ἅμα ἀποθανών,
καὶ ὁ βροτὸς ἐξέλιπεν ἅμα ἐκπνεύσας.
- 11 Ἐκρέουσι τὰ ὕδατα ἀπὸ τῆς θαλάσσης,
καὶ ποταμὸς ἔξατμιζόμενος ἀποξηραίνεται;¹
- 12 Ὁ ἄνθρωπος ὅμως, ἀπαξ κατακλιθεὶς, δὲν ἀνεγείρεται πλέον.
ἐφ' ὅσον ὑφίστανται οἱ οὐρανοὶ καὶ δὲν ἐκλείπουσι,
οἱ βροτοὶ δὲν ἐξεγείρονται οὐδὲ ἀφυπνίζονται ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτῶν.
- 13 Ὡ νὰ εἶχες ὀρίσει τὸν Ἄδην μόνον πρὸς τήρησίν μου,
ἕως οὗ παρέλθῃ ἡ ὀργή σου!
θὰ εἶχες ὀρίσει προθεσίαν, καὶ θὰ με ἐνεθυμήσω.
- 14 Ἐὰν ἀποθανῶν ὁ ἄνθρωπος θὰ ἀνέξῃ πάλιν,
θὰ ἀνέμενον τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἡμερῶν τῆς θητείας μου,
ἕως οὗ ἔλθῃ ἡ ἀντικατάστασις μου.
- 15 Θὰ με ἐκάλεις σύ, καὶ θὰ σοὶ ἀπήντων ἐγώ.
θὰ ἐπεθύμεις τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου.

1. Ὁ στίχος οὗτος ἀναγνωστέος κατ' ἐρώτησιν, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ τοῦ λόγου ἀκολουθία. Ὑπὸ τὸν ποταμὸν (nahar) ἐννοεῖ βεβαίως μέγαν καὶ ἀένανον ῥεῦμα, Εὐφράτην ἢ Νεῖλον.

- 16 Ἄλλὰ τώρα ἀριθμεῖς τὰ βήματά μου,
ἐπιτηρεῖς τὰ ἁμαρτήματά μου.
- 17 Σφραγίζεται τὸ ἀσέβημά μου ἐντὸς βαλλαντίου.
ἐπίγραμμα δὲ ἐπιγράφεται ἐπὶ τοῦ ἀνομήματός μου.
- 18 Ὅν τρόπον ὄρος καταπίπτον διαρρέει,
καὶ βράχος μετακινεῖται ἀπὸ τοῦ τόπου αὐτοῦ,
- 19 Λίθοι κατατρίβονται ὑπὸ ὑδάτων,
καὶ πλήμμυραι ἐκπλύνουσι τῆς γῆς τὸ χῶμα,
οὕτως ἀπώλεσας ἀνθρώπου ἐλπίδα
- 20 Συνωθεῖς αὐτὸν μέχρι τοῦ ἐσχάτου, καὶ οὔχεται,
ἐξαποστέλλεις αὐτὸν ἀφ' οὗ παραμορφώσης τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.
- 21 Θὰ δοξασθῶσιν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ θὰ ἀγνοῆθῃ,
θὰ ταπεινωθῶσιν, ἀλλὰ θὰ ἐννοήσῃ οὐδέν.
- 22 Μόνον πόνον θὰ ἔχη τὸν τῆς ἰδίας σαρκός,
καὶ μόνον πένθος θὰ ἔχη τὸ τῆς ἰδίας ψυχῆς ¹.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

- 1 Ἀποκριθεὶς δὲ Ἐλειφᾶξ ὁ Θαιμανίτης εἶπεν·
- 2 Εἶναι σοφοῦ ἴδιον νὰ προβάλλῃ ὡς ἀπάντησιν γινῶσιν ἀνεμῶλιον,
καὶ τὴν κοιλίαν αὐτοῦ νὰ πληροῖ ἀνέμου ὡς ἀπὸ εὗρον ; ²
- 3 Διὰ ῥημάτων ἀνονήτων νὰ ἀντελέγῃ,
καὶ διὰ λόγων ἀχρήστων νὰ ἀντικρούῃ ;
- 4 Σὺ καὶ πᾶσαν εὐλάβειαν ἀπαρνεῖσαι,
καὶ ὑπεξαιρεῖς τὸν πρὸς τὸν Θεὸν φόβον.
- 5 Ναί, τὸ στόμα σου ὑψηγητὴν ἔχει τὴν ἀνομίαν σου,
καὶ ἔχεις ἐκλέξει τῶν πανούργων τὴν γλῶσσαν.
- 6 Καταδικάζει σε τὸ σὸν στόμα καὶ ὄχι ἐγώ,
καὶ καταμαρτυροῦσι κατὰ σοῦ τὰ χεῖλη σου τὰ ἴδια.
- 7 Μήπως ἐγεννήθης πρῶτος ἀνθρώπος σύ,
καὶ ἐτέχθης πρὸ τῶν γηλόφων ;
- 8 Μήπως ἐμνήθης τὸ ἀπόρρητον τοῦ Θεοῦ,

1. Τὰ τελευταῖα ταῦτα οὐδεμίαν ἔχουσι σημασίαν, εἰὰν τὰ ἐν τοῖς προ-
προλαβοῦσιν (ἀπὸ τοῦ στίχου 7) λεχθέντα ἐκληφθῶσιν ὡς ἐκφραστικὰ τῆς
εἰς τὸ ἀπόλυτον μηδὲν ἐξαφανίσεως τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς μετὰ τὸν σωμα-
τικὸν θάνατον (πρβλ. καὶ Κεφ. 16—17).

2. Ὑπὸ τοὺς εὗρους νοῆται εἶδος ἀνέμου συνεχῶς καὶ σφοδρῶς πνέον-
τος συνήθως ἐκ τῶν νοτιοανατολῶν, ὡς ἦτο καὶ ὁ συναρπάσας τὸ πλοῖον τοῦ
Παύλου (Πραξ. 27.14).

- καὶ ὑπέκλειψάς τι τῆς ἐκείνου σοφίας ;
- 9 Γνωρίζεις δὲ σὺ τί, ὅπερ ἡμεῖς ἀγνοοῦμεν,
καὶ ἐννοεῖς τί, ὅπερ ὑπάρχει ἀλλότριον ἡμῖν ;
- 10 Καὶ πολιὰ, καὶ πρεσβύτης ὑπάρχει μεταξὺ ἡμῶν,
ὑπερέχων τοῦ πατρὸς σου κατὰ τὴν ἡλικίαν.
- 11 εἶναι ἤττονές σου αἱ παρὰ τοῦ Θεοῦ παραμυθίαι (παρακλήσεις),
καὶ ἔχεις τί σὺ ἀπόκρυφον ;
- 12 Διὰ τί σε συναρπάζει ἡ καρδία σου,
καὶ πρὸς τι παραφέρονται (ἀνοιγοκλείουσιν) οἱ ὀφθαλμοί σου,
- 13 Ὡστε πρὸς τὸν Θεὸν τὸν θυμὸν σου νὰ στρέψῃς,
καὶ τῷ στόματί σου νὰ ἀμετροεπῆς κατ' αὐτοῦ ;
- 14 Τί εἶναι ἄνθρωπος, ὥστε νὰ εἶναι καθαρὸς,
καὶ γεννητὸς γυναικὸς ὥστε νὰ εὐρεθῇ δίκαιος ;
- 15 Ἴδου δὲν ἐμπιστεύεται εἰς τοὺς ἁγίους (= ἀγγέλους) αὐτοῦ,
καὶ ὁ οὐρανὸς δὲν εἶναι ἄγνός ἐνώπιον αὐτοῦ·
- 16 Πόσῳ μᾶλλον ἄνθρωπος βέβηλος καὶ διεφθαρμένος,
ἄνθρωπος πίνων τὴν ἀνομίαν ὡς ὕδωρ ;
- 17 Θὰ σοὶ ἀναγγείλω, ἀκουέ μου,
θὰ σοὶ διηγηθῶ ὅ,τι εἶδον,
- 18 Ὅ,τι σοφοὶ ἀναγγέλλουσιν ἀπροκαλύπτως,
ἀγγέλλουσιν ἀπὸ τῶν πατέρων αὐτῶν παραλαβόντες,
- 19 Ἄπ' ἐκείνων, εἰς οὓς μόνους ἀνῆκεν ἡ γῆ,
οὐδὲ ξένος τις διῆλθε διὰ μέσου αὐτῶν.
- 20 Βασανίζεται ὁ ἀσεβὴς πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτοῦ.
ἀπόκνιεται δὲ τῷ ὑπερφιάλῳ ἔτη ὀλιγάριθμα.
- 21 Φωναὶ φοβητικαὶ φαντάζεται ὅτι βοῶσιν εἰς τὰ ὄτα αὐτοῦ,
ὅτι ἐν μέσῳ εἰρήνῃ ὄλεθρος θὰ ἐπέλθῃ ἐπ' αὐτόν.
- 22 Δυσπιστεῖ ὅτι θὰ ἐκφύγῃ τὸ σκότος (τῆς συμφορᾶς),
πιστεύει δὲ ὅτι προώρισται εἰς τὸ ξίφος.
- 23 Πλανᾷται εἰς ζήτησιν ἄρτου, ἐν ᾧ γνωρίζει ποῦ εἶναι·
εἶναι τεταραγμένος· ὡς ἐφροσῶσαν, ὡς πρὸ ποδῶν λογίζεται τὴν ἡμέ-
[ραν τοῦ σκότους.
- 24 Ἀνάγκη καὶ στενοχωρία θαρσοῦσι, καταθλίβουσιν αὐτόν,
ὅπως ὑπὸ τοῦ θυροῦβου τῶν ὄπλων ταράττεται ἡγεμῶν πρὸ τῆς μάχης.
- 25 Ἐπειδὴ κατὰ τοῦ Θεοῦ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ
καὶ κατὰ τοῦ Πανσθενοῦς ἤλαζονευσθή.

24 - 28 Ἴσως ἐν τοῖς στίχοις τούτοις ὑπάρχει τις ὑπαινιγμὸς περὶ ὀρι-
σμένου τινὸς βασιλέως· ἀλλὰ περὶ τίνος ;

- 26 Ἐπειδὴ ὥρμησε κατ' αὐτοῦ τραηλιῶν,
καὶ τοὺς ὄμφαλούς τῶν ἀσπίδων αὐτοῦ προτείνων·
- 27 Ἐπειδὴ ἐπάχυνε τὸ πρόσωπον τῇ ἰδίᾳ ἰταμοτήτι,
καὶ ἔλιπανε τὰς ὀσφύας τῇ ἰδίᾳ αὐθαδείᾳ,
- 28 Καὶ ἐπὶ καταφρονήσει τῶν θεόθεν ἀπαγορεύσεων
κατόκησε μὲν πόλεις διὰ παντὸς κατεστραμμένας,
ἐνώκησε δὲ οἰκίας ἀοικήτους, εἰς ἐρειπίων σωρούς προωρισμένας.
- 29 Διὰ τοῦτο ἔλβον καὶ εὐθηνίαν δὲν θὰ ἔχη,
καὶ οὔτε θὰ διαμείνῃ ἢ περιουσία αὐτοῦ,
οὔτε θὰ ὀέσῃ πρὸς τὴν γῆν ἢ κτήσις αὐτοῦ.
- 30 Δὲν θὰ ἐκφύγῃ (τῆς δυστυχίας) τὸ σκότος,
τοὺς βλαστοὺς αὐτοῦ θὰ ἀποξηράνῃ (τῆς θείας ὀργῆς ἢ) φλόξ,
αὐτὸς δὲ θὰ ἐκπέσῃ τῇ πνοῇ τοῦ στόματος αὐτοῦ.
- 31 Μὴ πιστευέτω εἰς τὸ μάταιον. Θὰ ἀπατηθῇ·
διότι τὸ μάταιον ὡς ἀντάλλαγμα θὰ ἔχη μάταιον.
- 32 Θὰ ἐπέλθῃ τὸ τέλος αὐτοῦ πρὶν ἢ ἔλθῃ ἢ ἡμέρα αὐτοῦ,
ὁ δὲ κλάδος αὐτοῦ δὲν θὰ χλοάσῃ.
- 33 Θὰ ἀποβάλλῃ ὡς ἡ ἄμπελος τοὺς ὄμφακας αὐτῆς,
καὶ θὰ καταρτίψῃ ὡς ἡ ἐλαία τὰ ἄνθη αὐτῆς.
- 34 Naί, τῶν μιᾶρῶν τὸ ἔθνος εἶναι κατεσκληρός,
πῦρ δὲ κατεσθίει τὰς σκηνάς τῶν ἀδικούντων.
- 35 Οἱ συλλαμβάνοντες πονηρίαν καὶ τίκτοντες ἀνομίαν
αὐτοὶ ἑαυτοῖς παρισκευάζουσιν ἀπάτην.

(Ἔπεται συνέχεια)

B. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ, ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ